neitsi siis, end pöja ussin ja tuhkis näki hoard kedä, kui
laest kimmi, ner maha sadanist om. Perast, kui emä ka tõ-
bunn oli, pallal pöig ka emä näest lupa, ür reisima minna
Ker, ehk temäst küll küg väna temäst lahkuda oli, jägi pia pöja
palsele perra and. — Kui kõik ette valmistusi kõrran olliva,
jätt pöig siämelidu sunandmisega oma vanemba sumalega,
nink läks hulga sõmeeste ninu neide ülembidega reisile.
Ta reisi käis maailma rügi ja rahva läbi, nõmus, ja oppe egast
külast, mõisast ja linnast mõistusst ja tarkust, kohe emegi
tema jälg küündu, ehk kon ta eälegi nelleliga kaugelt jõkta,
ker linan ehk laanen. — Oma reisiga jõhta temä mitmete
mitme ja mitme aasta perast üle suurde kuningga linna, kon
ja noore kuningga pojaga väega suures lõbus jai, ninu
mon naa üle tõsst, kui omma hinge, üli-väega armastuse
sellega näie temä kõik lusti- ja lõbu-paiga läbi, mis sue-
ren linan eile leida olli. Nii elli temä pääl, suuren
sõpruses mitu kuud aiga, ja tunse henda õpetusi kõigen olevat,
nagu üllegi igatsust kohegi ei ole. Üks kord tulli sõalsel kuninga
üle aija toimetus ette, mida poig pidi minemä, võa toimeta-
ma, — ja nüüd jäi ta omast sõbrast maha, sinnä üksinda, kõi-
ge oma sõnäse hulga, ninä neide ülembidega, ner täll üten olliva.
Oma hää lõbra sõowil, lubas ta säal ka seeri võtida, kui tõesi
omast väärist tagasi tulep. Sa jäi ta väll sinnä, end igaüks
kohe perra, ilma lõbrota, — nakas teda väega vainama,
mille eelutusse ja vaigistusse ta kõik tutvist lusti- ja lõbu-pai-
ku ka üksinda läbi nakas käima. Et temä nii rallaline
sai lahe olli, ja päälegi ka väga viisas, ninu üle võõra-maa
kuningga poig, — sis jai ta eest pool, suure lugupidamise nõud
suutamisega sarta võetud. Esi esialgult käne üks suur ja kuulus
kaupmees, oma prouwaga, väega lõbusalt temaga iimbes, nenna
vahl teda üle teatri pääle, üli lahkeste omale poole kutsle, talle magusa
mann tõkendusega, et tält ka säal palju ilusit praelit om, sellega hää
rõõmus olla ja tantsida. Ehk noorest mehel küll see kutsumine väla
ja sarta meelt olli, — es jowwu ta sugi kaupmehe, weel enämb
ta nille prouwa petuse ja meelitusse sarta saista, — ja ta läks.
Õige olli kah. Temä tõsinis, peenikesi, ilusalt ehitatud praelid, olli
kaupmehe majon koos, ner kõik, mis üle-meelelise jõrade-jõlle kuu-
negi, teda üli väega kauneke ja hellasti sarta võtiva, enis sugi ka peenel
te, ja tagasi hoitlikult, kenbit nõrgel võõras awarustada lasõva, nii kui

pag. 369.

see enämbusi ega naisterahwa poolt enämb nõrgeste hoidud omade
sün on. Sääle lühikese tutwuse, ja lahke etendusse, — oler ilusa pilli-
lõõmise-suurel, üle rõõmulik ja lustilik tants, kon man ka kunsta
noormees jällegi rõõmsaks sai, ninu kõigi igatsuse, kodo ja sõbra
perra, õra unõtsa. — Mõnigi päew tants sai läbi tantsitud, mõni-
kuss ja ile õra peetud. — Sis tulli weel pääle poole öö aig, enne ma-
gama minemä ehiti. Tantsu-preili olliva egaüks omma kodu-
lännin, ja noorele mehelegi jubatedi üks illus, üle kullatu ma-
gamise sõnatse kätte, kon üks suurest üles-sätte sõng olli, kohe
see teda magama meelid. Laewa pääl, kon waba-õhuga, kullatte
pala pääl palli, olliva weel suur hulk roomatid, kon kõige lugupi-
tedmise ja tõnuse, wana aja kuningast, ninu pilte aja kunstist mehise
lugada olliva. Noormees, ner küll tantsist väsinu olli, — lugi sigi
weel suure isega mitu lehe külge, enne sõide meeste kuigu läbi, seeni
silmu kõnerile lätkidu, ja ta kõige parembat, orwat sõnga mee-
litamist sõrta võtte. Sa tegi henda ilusaste rõõmist rallale, pu-
has tale nõunle külest õra, ninu heit henda tasapisite sõnga pääle.
Ent, oh üllatusi suust õnnetust! Nii pia kui ta oma kehä
rahuspega täiesti sõnga pääle sai, — satte ta kui põlgata
põigu kauda, mille man täll mõistusi, mõner nõõr, täiesti
pääst katte. Kui ta omast minestusest wolu-sunnil sõgus,
olli ta üle ja üle, lännä weega kõleta, nii ofst ja kuubi-
nult, kui mass, temä keha ja lüdmit natt. Rõõwas ei ole
täll magama minnen muidugi mõnd, kui üli peenikene kamé,
ja nii sama sugune nõrk, mis pääl alan nii õra olliva kadenu,
ja puur lännu, et ainult mõne langakese, pääl ja täal temä
olaste keha kativa. Kõik olli alla sadanise pääl kinnsa
ratta läbi, puru ja pinna väätitu, mis sinnä, ommi peeni-
kelle ja teräwide kammastega, nii kawalalt kokku olli saetu, et
egaüks sõnga lännuja, pääle läbi, sügawaste sõtes, nii kim-
sat ja kalehet sinna pidi kindlaa. See olli suurna-sõng,
kost üllegi enämb eloga ei ka kaotulugi üles ei tõsi, enge
sinnä wünse pääwäni pidi jäänä, kohe ta sõngist satte.
Nii olli kunja-tegijäde kawwal plaan, mida ka kuld sinnä
sadanide õnnetummi kotlaid-kehi alan tunnistawa, kelle
kuije pääle nõrge noormees, ega sammu pääl, maha kumsatse.
Kohe ta eile oma jala pand, ehk käega kumbahti, — nõrgin
sõigun pinutas üle suurna-sõnga ohwer, sõaresti ümmarune and.